

sneeuw. Dan is er niets meer dan de witte berg . . . In enkele seconden is het gebeurd.

Dan lopen de jongens gillend in de richting van het dorp. Ze vergeten hun slee, stormen de berg af om hulp te halen. Sommigen huilen.

Wie is die ene jongen die niet meeloopt naar het dorp? Die even blijft staan en dan voortsnel in de richting van de Snow Peak?

Die naar het gegil van zijn kameraden niet luistert, maar ineens die stem hoort: „Wie het Kindje in de kribbe liefheeft, zal proberen zijn naaste lief te hebben.”

Hij kan niet denken. Hij weet eigenlijk zelf niet wat hij doet. Maar hij snelt voort, de Snow Peak op. Zijn voeten glijden uit. Hij merkt het niet. Hijgend gaat zijn adem. Het deert hem niet.

Hij durft op de plaats van het onheil haast niet naar beneden te zien. Toch schuift hij voorzichtig op zijn buik, tot aan de rand van de afgrond en kijkt. En eensklaps is daar een dankgebed in zijn hart.

Een mager denneboompje dat op de rand van de rots groeide en welks takken ver over de afgrond heenhangen, heeft Harry's val gebroken. De jongen ligt op de diep doorbuijgende takken. Hij beweegt niet. Gelukkig, want iedere beweging kan de val in de dood betekenen.

Jim richt zich op. Hij ziet beneden in het dal donkere figuren, die haastig naar boven klimmen. Daar is hulp. Harry beweegt even. Een tak kraakt onheilspellend. Jim staat er handenwringend bij. Wat kan hij doen?

„O God, help hem,” bidt hij zacht.

Ineens weet hij wat hij doen moet. Zijn handen schuiven de dikke sneeuwlaag weg tot op de rots. Nu kan hij ver vooroverbuigen, met zijn ene hand steun zoekend in de rots-

spleet. Zijn andere hand tast over de rand van de afgrond, voelt Harry.

Weer beweegt de jongen, maar Jim grijpt hem stevig bij zijn kleren. In deze ongemakkelijke houding blijft hij liggen. Als hij het maar vol kan houden, tot er hulp komt. Harry is zwaar en hij durft hem geen ogenblik los te laten, bang dat een enkele beweging hem zal doen neerstorten. Minuten gaan voorbij. Het lijken wel uren.

De pijn krampt door zijn arm. Hij heeft geen gevoel meer in zijn vingers. Zal hij dan toch los moeten laten?

„Ik kan niet meer, ik kan niet meer,” fluistert hij. „O God, geef mij kracht om nog even vol te houden.”

De mannen uit het dorp waden door de sneeuw met grote passen om zo snel mogelijk vooruit te komen. Dan, het lijkt uren te duren, zijn ze bij hem.

Ze spreken niet. Eén knielt er neer, grijpt Harry vast.

„Laat maar los,” zegt hij tegen Jim. Die wordt door de mannen achteruit getrokken, blijft even stil in de sneeuw liggen.

Terwijl de anderen Harry omhoog trekken, hoort hij een zachte stem zeggen: „Dat heeft niet veel gescheeld. De jongen heeft zijn leven aan zijn vriend te danken.” Dat is wat Jim zo blij maakt. „Vriend”, zeggen ze en niet „vijand”. Het duurt nog even voor Harry zijn ogen opslaat en pas langzaam, terwijl de mannen de uitgeputte jongens naar beneden brengen, dringt zijn redding tot hem door. En begrijpt hij. Hij kijkt Jim aan en wil iets zeggen, maar brengt het nog niet verder dan een verlegen lachje.

En dan glimlacht Jim terug.

Want: „Wie het Kindeke liefheeft, zal proberen ook zijn naaste lief te hebben.”

JOKE VAN MIERLO-VAN KUIPERS

RAFA DANST

Een kerstverhaal uit Libanon

Ze waren in de staat Libanon verontrust over de toestand. Er was burgeroorlog. Mensen van verschillende geloofs-overtuiging, die vroeger goed met elkaar konden opschieten, bekwamen nu elkaar.

Moslims en Christenen, die vroeger met elkaar werkten, studeerden en speelden, waren nu elkanders vijanden! Dorpen waren met zandzakken afgesloten, scholen waren gesloten, grotere kinderen droegen zelfs echte geweren, half-volwassen jongens schoten raak of meestal *niet* raak. Ze kregen geld uitbetaald en dat was weer welkom in de gezinnen, waar de vader niet meer naar het werk ging, omdat de stad Beirut onveilig was.

De stad Beirut, een vrolijke, half Oosterse zonnige toeristenstad, waar je vroeger winkelde in de *soeks*,* was nu verlaten, verwoest.

Moslims erkennen in hun heilig boek, de Koran, het recht van oorlog, wraak en wederwraak.

Jezus heeft het de Christenen anders geleerd.

Ook hadden de Christenen en Moslims in eigen groepering ruzie en strijd.

In het bergland merkte je pas heel langzamerhand, dat het ook daar onveilig en onrustig was. Er groeide genoeg aan groente en fruit om de mensen van voedsel te voorzien. Maar olie, medicijnen, zelfs ook brood werden schaars.

In een bergdorp niet al te ver van de Syrische grens stond een ziekenhuis met een kinder- en een bejaardenvleugel.

* Marktplaatsen.

Wij zouden het hier een *primitief ziekenhuis noemen*. Vroeger was het van de zending geweest, nu van de Arabische inheemse kerk.

De twee doktoren waren mannen van de vrede. Eén had een gezin, dat toen personeel schaars was en er gewonden kwamen, in al z'n gelederen meewerkte.

Want toen andere ziekenhuizen niet meer veilig waren of onbereikbaar, en de buitenlandse staf geëvacueerd was, werkte dat ziekenhuis wèl. Er werden kindertjes geboren. De jongste dochter van de dokter hield toezicht op de baby's, de jonge zoon, die diep in z'n hart ook wel mee had willen vechten, deed eerste hulp en werd koerier.

De directeur-geneesheer van dat ziekenhuis was een Christen, de verplegers waren Palestijnen, meest Moslims. Ze verkozen te blijven. Dr. Dahab, de oudere arts, die jaren lang in 't ziekenhuis had gewerkt, was het met de directeur eens. Zij zouden, óók als het ziekenhuis in de handen van de tegenpartij viel, het vredeslicht willen laten branden. *Iedereen* moest geholpen worden, zowel Moslim als Christen. Vooral de Moslims waren zeer verbaasd over de goede behandeling in dit ziekenhuis en spraken er hun verwondering over uit en wilden zelfs op hun ziekbed luisteren naar de woorden van Jezus.

De meeste zieke kinderen kwamen van heel ver en kregen *adorue'vmsatnrigndēn* weinig of geen bezoek. Tēnslōtte haalden familieleden hen weg. Ze waagden de gevaarlijke tocht door de bergen. Want de familie moet in zulke tijden bij elkaar zijn.

De kinderen wilden zo tegen december liever niet mee. Want dan wordt in het ziekenhuis het Kerstfeest gevierd. Kinderen *blijven om hun gezondheid vaak twee jaar in dat ziekenhuis en wisten uit ervaring of door anderen, hoe mooi dat feest was!*

Een kerstboom, cadeautjes, die je zelf mocht kiezen, een maaltijd aan een tafel met kaarsen en . . . niet te vergeten het Kerstspel.

Maar in het rampjaar 1975 waren er in december nog maar vijf kinderen. Rafa was één van hen. Ze was eigenlijk zo ziek dat ze al jaren voor haar leven vreesden, en ze was al bij ons vanaf haar babyjaren.

Als ze een enkele keer terugging naar haar zieke moeder, kwam ze weer opnieuw ziek terug. Toch hing ze aan haar familie met grote liefde; ze was de jongste, tien jaar nu. De andere kinderen waren een jaar of vier, vijf. Hoe moest het dit jaar met het Kerstspel?

We overlegden met Rafa. De anderen zouden de rollen niet kunnen leren, maar als we ons eens bewogen op de muziek van Bach en zó het Kerstevangelie uitbeeldend dansten? Rafa was enthousiast! Dansen is een kunst, die de Libanese kinderen verstaan. Rafa, op de afdeling één van de meest zieke kinderen, mocht van Dr. Dahab af en toe op het rithme van de *derbekki* dansen. Hoe gracieus bewoog dat tengere figuurtje zich!

Rafa, door ervaring geschoold, hielp mee uitdenken, schakelde ook Adnan in, een epileptische jonge evangelist en de spelleidster, een dominee uit Holland. Ze leerde de kleine donkere Aisa uit Kattar, die Maria zou zijn, de danspassen, terwijl ze de vloer veegde en water aandroeg en de kleertjes voor het kindje gereed maakte en aan Jozef (die een hoofd kleiner was), toonde.

Wij, de leiding, zouden met de jongste, Samir, de herders zijn en de baby moest in het stro van de kribbe liggen!

Kleding geeft in het Oosten geen zorgen, die hebben we, mooier en èchter dan ooit in een Kerstspel te zien is.

We waren bezorgd voor Rafa! We keken ademloos toe, als ze in een wit tule sluier de rol van de Engel Gabriël danste

op de tonen van een fluitconcert van Bach. Maar ze mocht zich niet te veel inspannen. Rafa danste! Ze danste de aankondiging aan Maria en later aan ons, herders! Zij, het Moslimmeisje sprak met duidelijke stem de vredesboodschap, terwijl de schoten door de bergwanden weerkaatst werden: „*Elmesjdoe fi el Ali salim bil ardi oe binasj massarra!*”*

Zij dirigeerde ons, was er helemaal in, als we, met mate, in gedeelten repeteerden.

We probeerden de wensen van de kinderen zo goed mogelijk te vervullen, als we pakjes maakten van kleine speelgoeddingen. Er was in de dorpen haast niets van die aard te koop en naar de stad konden we niet meer gaan.

Rafa's wens was een paraplu! We gaven er haar een van ons. Ze had grote witte handschoenen aan en stapte in het rond met de paraplu, vóór het feest aanving.

Rondom Kerst woedde de strijd om het hevigst. Het was geen moment stil; de schoten losten elkaar af. De directeur kon niet aanwezig zijn, toen het feest begon. Hij had het te druk met de gewonden.

Er brandden maar een paar kaarsen op de tafels. En er was een soort patat en wat vruchten als kerstmaal voor de kinderen. Maar het wordt altijd Kerstfeest! En Jezus komt, zelfs als het volk niet luistert naar Zijn bevel tot vrede!

In dat kinderpaviljoen *was* vrede. De oude Dr. Dahab in zijn hoekje heeft die vrede ervaren. Hij keek naar Rafa en het was hem en ook ons, alsof we in de hemel waren, toen Rafa danste.

De kleine Maria sleepte haar Jozef van deur tot deur en wiegde haar kindje. En het herdertje luisterde naar de vredesboodschap met opgeheven hoofdje.

Toen moesten wij, grote mensen rondgaan als herders om

* Ere zij God in de hoge en vrede op aarde in de mensen een welbehagen.

die vredesboodschap aan te zeggen aan de verplegers. En ook wij dansten!

Buiten was het even stil. Vermoeid keek de directeur naar binnen, teleurgesteld, dat het spel was afgelopen . . .

Maar na een korte pauze gaf Dr. Dahab een teken, dat we het spel nòg eenmaal zouden doen.

Daarna zijn we naar buiten gegaan — 't was een nog zomerse avond voor december. Daar had Adnan een klein kerstboompje met echte brandende kaarsjes als versiering zó geplaatst, dat alle zieken en oudjes het vanuit hun raam konden zien. Ze zongen, de kinderen, samen met ons.

En de engel Rafa danste naar de afdelingen met een bloem, een zakdoekje, een lekkernij voor allemaal!

Wij vergeten haar niet. Mocht ze nog eens een vredesengel worden temidden van haar volk! Ze heeft Dr. Dahab nog een goed Kerstfeest geschonken, hoewel hij enkele weken later een grotere heerlijkheid en vrede heeft gesmaakt, toen hij naar Gods huis werd opgeroepen.

Rafa is dan nu nog daarginds in Libanon, land van de onvrede. Maar het licht van de vrede schijnt nog in dat kleine ziekenhuis in de bergen en de woorden van de Vredevorst Jezus raken haar dagelijks aan.

MIEP VAN ROOIJEN

KIND EN KERSTKIND

Klein kindje Jezus, ik ken j'al zo lang.
Maar lieve Jezus, soms ben ik zo bang.
Jij zou ons brengen de vrede op aarde;
heeft jouw boodschap dan nu nog wel waarde?

't Verhaal van de kribbe klinkt wonderschoon,
en 't engelenlied op zo blijde toon.
Koningen kwamen van ver naar je toe.
Maar nu zijn de meeste mensen te moe.

Wie droomt er nog van vrede op aarde?
Jij weet hoe men die aarde bewaarde.
Het wordt steeds moeilijker daarop te leven.
Door oorlog worden zelfs kind'ren verdreven.

Zij lijden honger, hun ouders sterven.
Willen zij deze aarde nog erven?
Tòch geloof ik, en blijf ik geloven:
jouw macht, kind Jezus, gaat alles teboven.

Laat de mensen het overal horen,
dat je toen niet voor niets bent geboren.
Dat je voor iedereen zelfs bent gestorven
en voor hen eeuwige vreugd' hebt verworven.

Dan duren honger en pijn niet meer lang.
Dàn kindje Jezus, ben ik niet meer bang.
Want mensen en kinderen, wáár zij ook leven
mogen jouw heerlijke vrede beleven.

P. DE ZEEUW J.G.ZN.

KERSTFEEST IN DE BERGEN

Tegen de middag stapt Otto Barkman zijn baanwachtershuis binnen.

Het staat daar ergens verloren in de Zwitserse bergen langs een spoorbaan, vlak bij een tunnel. Hij kijkt eens naar de lucht en hij meent dat er ander weer op komst is.

Het is de dag vóór het kerstfeest.

De Zwitserse bergen liggen onder een dikke sneeuwvacht. Alles is wit: het oude baanwachtershuis, dat daar eenzaam in de witte verlatenheid staat, de tuin er omheen, de bomen, de berghellingen en voetpaden, alles is bedekt met een dikke sneeuwlaag. Alleen de spoorbaan is zwart, twee strakke zwarte lijnen heeft die getrokken door de blanke sneeuw en Barkman heeft er voor gezorgd dat de rails zwart blijven. Dat is zijn werk en dat doet hij goed, anders gebeuren er ongelukken.

Maar nu is de richting van de wind veranderd, merkt Otto. Er hangt een zoelheid in de lucht en als geoefende bergbewoner weet hij, dat dit storm voerspelt. En voor storm zijn de mensen van de bergen 's winters erg bang, want storm kan ongelukken betekenen. De sneeuw kan losraken boven op de bergen. Dan begint die sneeuw te rollen en komt vaak als een lawine naar beneden.

Zo'n lawine kan een ramp betekenen. De huizen worden er soms door bedekt. Dat is heel erg, want als er niet tijdig hulp komt, zijn de bewoners verloren. Een lawine kan ook op de spoorbaan terecht komen en dan is een vreselijk spoorwegongeluk vaak het gevolg.

Nee, het bevalt Otto helemaal niet dat het weer veranderd is. Vóór hij zijn huis binnengaat, roept hij eerst zijn vrouw.

„Kom eens even buiten kijken, Lize!” zegt hij, „ik denk dat er ander weer in de lucht zit, wat meen jij er van?”

Zijn vrouw komt buiten en kijkt naar de lucht. „Ik ben er ook bang voor Otto,” zegt ze. „Eigenlijk heb ik het de hele morgen al verwacht, want de rook slaat terug in de schoorsteen en dat is altijd een vast teken dat er storm op komst is. Wil je wel geloven, dat ik het in de keuken soms niet kan uithouden van de rook?”

„Je hebt gelijk, Lize, de wind is van richting veranderd, dat wijst er op en die neerslaande rook zegt genoeg.”

Ze staan daar nog even bij de achterdeur en dan gaan ze naar binnen.

„Morgen is het kerstfeest Lize,” zegt Barkman, terwijl hij vermoeid plaats neemt op een stoel.

„Stel je toch eens voor dat er nu een lawine zou komen. Dat zou toch even jammer zijn. Ik had me er al zo op verheugd met jou en de kinderen een prettig kerstfeest te vieren.”

Lize kijkt haar man eens aan.

„Je bent zo somber Otto, daarvoor is toch nog geen reden. Er hoeft toch niet juist op het kerstfeest een ongeluk te gebeuren?”

„Nee, zeker dat hoeft niet, maar met dit weer zou het toch heel goed mogelijk zijn en nòg eens, dat zou ik vreselijk jammer vinden, vooral voor de kinderen.”

„Hoor eens, Otto, geen zorgen voor de tijd hoor! Kom, ik zal het eten eens opdoen en dan kunnen wij beginnen.”

Lize doet wel alsof ze niet bang is, maar dat is maar schijn. In haar hart is ze even bang als haar man, maar ze houdt zich groot voor de kinderen. Als vader en moeder in de put zitten, is voor de kinderen de aardigheid er af, dat weet ze wel.